

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 13 marca 2014 roku powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Z. M. kwoty 3.516,31 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 31 października 2013 roku do dnia zapłaty. Powód wniósł jednocześnie o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że w dniu 5 lutego 2011 roku na parkingu przy ul. (...) w S. doszło do kolizji, w której pozwany cofając samochód uderzył w zaparkowany pojazd marki R. (...) o nr rej. (...), a następnie omijając ten pojazd uderzył w zaparkowany samochód marki N. (...) o nr rej. (...), po czym kontynuował on jazdę ul. (...), gdzie na skrzyżowaniu z ul. (...) uderzył w kolejny zaparkowany samochód marki H. (...) o nr rej. (...) i siłą odbicia wjechał na wydzieloną z jezdni wysepkę i uderzył w słupek. Powód wskazał również, iż sprawca zdarzenia Z. M. w chwili zdarzenia znajdował się w stanie nietrzeźwości (przy pierwszym badaniu 0,48 mg/l, przy drugim 0,88 mg/l).

Powód podniósł nadto, że w związku ze zgłoszeniem szkody przez współwłaściciela uszkodzonego pojazdu marki N. (...) przeprowadził postępowanie likwidacyjne uznając swoją odpowiedzialność odszkodowawczą do kwoty 3.516,31 złotych. Kontynuując swoją argumentację strona powodowa podniosła również, iż jako że sprawca zdarzenia wywołał szkodę, znajdując się w stanie nietrzeźwości zasadne było z mocy art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych roszczenie o zwrot wypłaconego świadczenia odszkodowawczego w dochodzonej pozwem kwocie. Powód wskazał, że w odpowiedzi na wezwanie do zwrotu wypłaconych odszkodowań pozwany odmówił zasadności żądania wskazując, że sprawa została już prawomocnie osądzona.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 10 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany Z. M. wniósł o oddalenie powództwa, a nadto o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska procesowego pozwany, powołując się na treść art. 442¹ Kodeksu cywilnego (dalej k.c.) podniósł zarzut przedawnienia. Wskazał przy tym, iż powód powziął wiadomość o szkodzie oraz o osobie obowiązanej do jej naprawienia już w dniu 5 lutego 2011 roku, skoro więc pozew wniesiony został 13 marca 2014 roku należało uznać, że dokonano tego gdy roszczenie było już przedawnione. Ponadto pozwany zakwestionował roszczenie zarówno, co do zasady, jak też i co do wysokości. Zaprzeczył jakoby w zdarzeniu z dnia 5 lutego 2011 roku samochód powoda uległ jakimkolwiek uszkodzeniu, jak też, aby wysokość kosztów związanych z jego naprawą wyniosła kwotę 3.516,31 złotych. Dodatkowo Z. M. zauważył, że powód nie dołączył do pozwu drugiej strony dokumentu z dnia 5 lutego 2011 roku w postaci notatki urzędowej funkcjonariusza Policji, z której wynikało, że na skutek przedmiotowego zdarzenia samochodzie N. (...) zarysowana została jedynie powłoka lakieru w prawym dolnym narożniku pokrywy bagażnika. Zaznaczył, że do usunięcia tego uszkodzenia wystarczającym byłoby użycie pasty polerskiej. Nadto zakwestionował, aby otrzymał od powoda wezwania dotyczące zwrotu ewentualnie wypłaconego właścicielowi N. (...) odszkodowania. Zauważył, że dołączone do pozwu wezwanie dotyczyło innego samochodu, tj. R. (...). Zakwestionował również, aby powód wypłacił na rzecz T. S. kwotę dochodzoną pozwem.

W piśmie z dnia 30 lipca 2014 roku powód zaprzeczył jakoby do ustalenia terminu biegu przedawnienia przy regresie nietypowym zastosowanie znajdował przepis art. 442¹ k.c. podnosząc zastosowanie ogólnych przepisów, tj. art. 118 k.c.. Zaznaczył przy tym, że termin ten liczony jest od wypłaty świadczenia odszkodowawczego, a więc od 17.03.2011 roku Podtrzymał twierdzenia, że przedłożone wraz z pozwem dokumenty w sposób wystarczający wykazują wysokość zaistniałej szkody twierdząc, że to na pozwanym jako zaprzeczając tym dowodom spoczywa obecnie obowiązek przedstawienia dowodu na okoliczność wadliwej oceny wysokości poniesionej przez powódkę szkody. Powód dodał również, że omyłka pisarska zawarta w wezwaniu do zapłaty z dnia 30.09.2013 roku w zakresie wskazanej tam marki samochodu sprostowana została w kolejnym piśmie z dnia 13.11.2013 roku Wyjaśnił, że kwoty odszkodowania

przekazane zostały bezpośrednio na numer rachunku prowadzony przez zakład naprawczy z uwagi na zawartą umowę cesji.

W toku dalszego postępowania strony pozostały przy uprzednio zaprezentowanych stanowiskach procesowych.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 lutego 2011 roku kierujący samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) Z. M. na parkingu przy ul. (...) w S. podczas manewru cofania uderzył w zaparkowany samochód marki R. (...) o nr rej. (...), następnie uderzył w zaparkowany samochód osobowy marki N. (...) nr rej. (...), po czym jadąc ul. (...) na skrzyżowaniu z ul. (...) nie dostosował prędkości do panujących warunków i uderzył w zaparkowany samochód marki H. (...) o nr rej. (...), po czym siłą odbicia wjechał na wydzieloną z jezdni wysepkę i uderzył w słupek U-5 ze znakiem C-9.

Współwłaścicielami pojazdu marki N. (...) nr rej. (...) byli T. S. i K. S.. Właścicielem pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był Z. M., który zawarł z (...) Spółką Akcyjną w W. (poprzednikiem prawnym (...) Spółką Akcyjną w W.) umowę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obowiązującą w dniu 5 lutego 2011 roku

Na miejsce zdarzenia przybyli funkcjonariusze Policji. Wskutek poddania Z. M. badaniu na obecność alkoholu w jego organizmie, stwierdzono, że był nietrzeźwy (przy pierwszym badaniu 0,48 mg/l, przy drugim badaniu 0,88 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu).

W sporządzonej notatce funkcjonariusz Policji wskazał, że pojazdy O. (...), R. (...), N. (...) i H. (...) posiadały uszkodzenia, przy czym uszkodzenia te zostały opisane.

dowód: notatka urzędowa k. 28-29, k. 81-83,

potwierdzenie okoliczności kolizji k. 72-74,

protokół oględzin k. 11 w aktach sprawy VI K 163/11,

dokumentacja fotograficzna k. 17-21 w aktach sprawy VI K 163/11,

zeznania pozwanego Z. M. k. 172,

zeznania świadka K. R. k. 147,

zgłoszenie szkody k. 30-37.

zeznania świadka R. B. k. 171.

T. S. zgłosił szkodę w należącym do niego pojeździe N. (...) do (...) Spółki Akcyjnej w W.. Likwidator szkód reprezentujący powyższy zakład ubezpieczeń dokonał oględzin uszkodzonych pojazdów i sporządził kosztorysy koniecznych napraw. W sporządzonym w dniu 17 marca 2011 roku kosztorysie ocenił wartość koniecznych prac naprawczych samochodu osobowego na kwotę 970,64 złotych.

W dniu 22 marca 2011 roku sporządzony został kolejny kosztorys, w którym wartość usunięcia uszkodzeń w pojeździe po rozszerzeniu zakresu prac naprawczych wyceniona na kwotę 1.644,24 złotych.

Kolejny kosztorys został sporządzony przez P. (...), zajmując się naprawą pojazdu. Koszt prac naprawczych określony w nim został na kwotę 3.585,81 złotych.

P. (...) po wykonaniu za wykonanie prac wystawił fakturę VAT numer (...) na kwotę 3.585,82 złotych.

W dniu 9 lutego 2011 roku T. S. zawarł z P. (...) -Serwis (...), (...) Spółką Jawną z siedzibą w S. umowę cesji, w której cedował prawo do wypłaty odszkodowania należne jemu od towarzystwa ubezpieczeń.

(...) S.A. w W. celem likwidacji szkody dokonało bezpośrednio na rachunek bankowy zakładu naprawczego wypłaty łącznie kwoty 3.516,31 złotych (w trzech ratach: 17.03.2011 roku kwota 970,64 złotych, 24.03.2011 roku kwota 673,60 złotych oraz 7.04.2011 roku kwota 1.872,07 złotych).

dowód: zgłoszenie szkody k. 30-37.

odpis z KRS k. 13-21,

dane o polisie k. 25-27,

kalkulacja naprawy k. 38-41,

zlecenia wypłaty k. 42,

zlecenia wypłaty k. 47,

zlecenia wypłaty k. 51,

faktura VAT k. 52,

kalkulacje naprawy k. 43-46,

kalkulacje naprawy k. 48-50,

dokumentacja likwidacji szkody k. 71,

monit k. 75,

cesja k. 107,

dokumentacja e-mail k. 108,

potwierdzenia przelewu k. 109-111.

Wyrokiem z dnia 9 lutego 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, wydanym w sprawie o sygn. akt VI K 163/11, uznał pozwanego, oskarżonego o to, że w dniu 5 lutego 2011 roku w S. na ul. (...) kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki O. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości – 0,84 mg /l alkoholu w wydychanym powietrzu, tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k., za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu i za ten czyn na podstawie art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych. Wyrok jest prawomocny.

dowód: wyrok Sądu Rejonowego Szczecin P. i Zachód w S. w sprawie VI K 163/11 wraz z uzasadnieniem k. 158,160-165 w aktach sprawy VI K 163/11,

wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 27.06.2012 roku k. 190 w aktach sprawy VI K 163/11.

Pismem z dnia 25 września 2013 roku (...) Spółka Akcyjna w W. wezwał Z. M. do zwrotu wypłaconego w łącznej kwocie 3.516,31 złotych odszkodowania.

Pismem z dnia 24 października 2013 roku Z. M. odmówił zwrotu kwoty wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odszkodowania.

W piśmie z dnia 13 listopada 2013 roku zakład ubezpieczeń ponowił wezwanie, korygując przy tym wskazaną wcześniej markę uszkodzonego pojazdu na N. (...).

dowód: wezwanie k. 53-55,

pismo z 14.04.2011 roku k. 79-80,

pismo z 24.10.2013 roku k. 112,

pismo z 24.10.2013 roku k. 113-114.

Pozwem złożonym w dniu 20 września 2011 roku powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniosło o zasądzenie od pozwanego Z. M. kwoty 8.373,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 7.769,00 złotych od dnia 2 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 604,75 złotych od dnia 1 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty. Uzasadniając swoje żądanie powód twierdził, że jego roszczenie regresowe znajduje uzasadnienie z uwagi na okoliczność dokonania wypłaty na rzecz poszkodowanych w kolizji z dnia 5 lutego 2011 roku, właścicieli pojazdów: marki R. (...) o nr rej. (...) oraz marki H. (...) o nr rej. (...).

Wyrokiem z dnia 1 października 2012 roku Sąd Rejonowy Szczecin P. i Zachód w S. oddalił powództwo w sprawie wskazując, iż nie została wykazana wysokość zaistniałej szkody.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie oddalił apelację powoda.

dowód: pozew k. 5-11 z akt I C 41/12,

wyrok z dnia 01.10.2012 roku wraz z uzasadnieniem k. 172-183 z akt I C 41/12,

wyroku z dnia 28.06.2013 roku wraz z uzasadnieniem k. 227-235.

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz w kontekście stanowisk stron a powództwo wywiedzione w niniejszym postępowaniu okazało się w całości niezasadne.

Dokonując oceny zasadności żądań podmiotów uczestniczących w postępowaniu, sąd oparł się w całości na przedłożonych dowodach z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, ani treści w nich zawartych, a i sąd nie dopatrywał się żadnych okoliczności dyskwalifikujących wskazane dowody. Sąd oparł się również na zeznaniach przesłuchanych w sprawie osób, albowiem zeznania te jawią się jako w pełni logiczne i spójne, a nadto korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Ewentualne rozbieżności i nieścisłości wynikają – w ocenie sądu – jedynie ze znacznego upływu czasu. Przy dokonywaniu ustaleń faktycznych sąd miał przy tym na względzie treść art. 11 Kodeksu postępowania cywilnego (dalej k.p.c.) w zakresie ustaleń zawartych w opisanym wyżej wyroku skazującym.

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności powództwa będącego przedmiotem oceny w niniejszej sprawie wskazać należy, iż podstawę prawną żądania powoda stanowił przepis art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t. jedn.: Dz. U. 2013.392 ze zm.) Zgodnie z dyspozycją tego przepisu Zakładowi ubezpieczeń oraz Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 2 pkt 1, przysługuje prawo dochodzenia od kierującego pojazdem mechanicznym zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych odszkodowania, jeżeli kierujący:

1) wyrządził szkodę umyślnie, w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo po użyciu środków odurzających, substancji psychotropowych lub środków zastępczych w rozumieniu przepisów o przeciwdziałaniu narkomanii;

2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa;

3)nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem mechanicznym, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo o pościg za osobą podjęty bezpośrednio po popełnieniu przez nią przestępstwa;

4)zbiegł z miejsca zdarzenia.

Zacytowane przepisy normują instytucję regresu, którego istotą jest uprawnienie do żądania zwrotu uprzednio wypłaconego poszkodowanemu przez ubezpieczyciela świadczenia odszkodowawczego z tytułu ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych od osoby odpowiedzialnej względem poszkodowanego za powstanie szkody, jeżeli wyrządziła ona szkodę w opisanych okolicznościach m. in. w stanie po użyciu alkoholu. Roszczenie tego rodzaju stanowi wyjątek od zasady związanej z ubezpieczeniami odpowiedzialności cywilnej, którą jest zwolnienie, na podstawie umowy ubezpieczenia, sprawcy szkody przez zakład ubezpieczeń od obowiązku spełnienia świadczenia odszkodowawczego. Co istotne ubezpieczyciel może w ramach regresu domagać się zapłaty od sprawcy szkody w granicach własnego świadczenia, które uprzednio wypłacił z tytułu własnej odpowiedzialności gwarancyjnej poszkodowanemu.

W tym miejscu wskazać należy, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art. 6 k.c. stanowiąca, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc - w połączeniu z normami prawa materialnego - które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodzący roszczenia związany jest ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze. Powyższe wskazuje, że w pierwszej kolejności obowiązkiem sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość jego skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną. Niemożność przeprowadzenia takiej subsumpcji, samoistnie niweczy zasadność powództwa i to niezależnie od tego, czy pozwany z kolei udowodnił podstawy faktyczne przyjętej linii obrony czy też nie.

Mając na uwadze przywołane na wstępie uregulowanie oraz ustalony przez sąd stan faktyczny, uznać należało, że powodowi, co do zasady przysługuje w odniesieniu do pozwanego posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w powodowym towarzystwie ubezpieczeń, roszczenie o zwrot wypłaconych poszkodowanym świadczeń odszkodowawczych. Przyjąć bowiem należy, że pozwany Z. M. wyrządził szkodę będąc pod wpływem alkoholu. Pomiedzy stronami nie stanowiło przedmiotu sporu, że powód przeprowadził postępowanie likwidacyjne. Natomiast okoliczność dokonania na rzecz zakładu naprawczego wypłaty kwoty 3.516,31 złotych wykazana została przedłożonymi przez powoda dokumentami prywatnymi (zleceniami wypłaty, potwierdzeniami przelewu, jak też umową cesji).

Kwestą sporna pomierzy stronami pozostawała wysokość żądania objętego niniejszym postępowaniem.

W tym miejscu sąd wskazuje, iż w pełni podziela wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2010 roku, (sygn. akt IV CSK 300/09, LEX nr 677779) pogląd co do rozkładu ciężaru dowodowego w postępowaniu regresowym. Zauważyć należy, o ile pogląd ten dotyczy regresu unormowanego w art. 828 § 1 k.c., to jednak w pełni znajduje zastosowanie w niniejszej sprawie z uwagi na wyjaśnienie ogólnych reguł postępowania rządzących instytucją regresu. Treść art. 828 § 1 k.c. nie stwarza domniemania, że suma odszkodowania wypłaconego przez zakład ubezpieczeń odpowiada zakresowi odpowiedzialności osoby, która wyrządziła szkodę. Roszczenie ubezpieczyciela oparte o art. 828 § 1 k.c. podlega ogólnym zasadom w zakresie rozkładu ciężaru dowodu w procesie.

Godzi się wskazać, że w niniejszym postępowaniu kwestią sporną pomiędzy stronami pozostawała wysokość szkody poniesionej przez poszkodowanego w kolizji z dnia 5 lutego 2011 roku właściciela samochodu marki N. (...). Pozwany bowiem od samego początku zarówno w korespondencji przed wywiedzeniem niniejszego postępowania, jak też i w pierwszym piśmie procesowym kwestionował wysokość zaistniałej szkody. Wywodził, że uszkodzenie samochodu marki N. (...) było zaledwie niewielką rysą, której usunięcie nie odpowiadało wysokości odszkodowania wypłaconego przez powoda. W takiej sytuacji – zgodnie z wyżej przytoczonymi regułami dowodzenia – to właśnie na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania wysokości zaistniałej szkody (w tym również jej zakresu). To powód, a nie pozwany powinien był wykazać wysokość kosztów naprawy pojazdu niezbędnych do usunięcia uszkodzeń zaistniałych w wyniku kolizji z dnia 5 lutego 2011 roku. Takiego dowodu z całą pewnością nie mogły stanowić dokumenty w postaci kalkulacji naprawy, które stanowiły jedynie dowody z dokumentów prywatnych, podlegające ocenie w świetle przepisu art. 245 k.p.c., a zatem stanowiące jedynie dowód, że osoba, która pod nimi się podpisała złożyła oświadczenie w nich zawarte. Dowodu takiego nie mogła również stanowić faktura VAT dotycząca kosztów naprawy. Z uwagi bowiem na stanowisko pozwanego dowodziła ona jedynie wysokości kosztów naprawy samochodu przeprowadzonych w tym zakładzie, co nie jest tożsamym z kosztami naprawy pojazdu celem usunięcia skutków zdarzenia z 5 lutego 2011 roku. Skoro więc pozwany obowiązany jest na skutek roszczenia regresowego zwrócić towarzystwu ubezpieczeń tylko taką kwotę, jaką byłby obowiązany zapłacić poszkodowanemu właścicielowi samochodu marki N. (...), to właśnie na powodzie – z uwagi na zakres zarzutów pozwanego – spoczywał obowiązek złożenia wniosku dowodowego mającego na celu wykazania wysokości zaistniałej w dniu 5 lutego 2011 roku szkody, w tym stopnia uszkodzenia pojazdu oraz niezbędnych i celowych kosztów jego naprawy.

Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym mógł mieć w niniejszej sprawie jedynie dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 roku (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Powód jednakże – pomimo reprezentowania od samego początku postępowania przez profesjonalnego pełnomocnika – nie złożył wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego, zaś sąd nie znalazł żadnych podstaw do odstąpienia od zasady kontradiktoryjności i przeprowadzenia tego dowodu z urzędu.

W pierwszym rzędzie wskazać należy, iż powód jest profesjonalistą i zawodowo zajmuje się ustaleniem wysokości szkody i związku z tym również prowadzi procesy sądowe w tym zakresie, stąd też zapewne posiada wiedzę co do zasad i obowiązków dowodzenia. Nadto strona powodowa była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaś stanowisko pozwanego było powodowi znane jeszcze przed wytoczeniem powództwa. I wreszcie wskazać również należy, iż obowiązki dowodowe powoda zostały mu szeroko opisane w wyrokach Sądu rejonowego i Okręgowego wydanych w sprawie I C 41/12, stąd też brak było jakichkolwiek podstaw do przeprowadzenia postępowania dowodowego z urzędu.

W związku z powyższym uznając, że powód nie wykazał wysokości żądanej od pozwanego kwoty powództwo podlegało oddaleniu, o czym sąd orzekł w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu.

Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W rozpoznawanej sprawie powód uległ pozwanemu, co do całości żądania, stąd sąd obciążył go poniesionymi przez pozwanego kosztami procesu. Na koszty te składała się kwota 600 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego adwokata, ustalona na podstawie § 6 pkt 3 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2003 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (t. j.: Dz. U. z 2013 roku Nr 461), a nadto w kwota 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Uwzględniając przedstawione rozważania orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. (...)
3. (...)
4. (...)